

Мария Колюшева

НА ИЗЧЕЗВАНЕ

БЪЛГАРСКА РАПСОДИЯ

НА ИЗЧЕЗВАНЕ

ПИЕСА

Мария Колюшева

Тази пиеса не е мелодрама, тя е по-скоро многопластова творба, изпълнена с много метафори. Един ще я разбере дословно като едно пътуване към дома, към България, която обичаме и която ни липсва, друг - като желание да съхраним нашите български ценности, нашия род и език, трети - като вселенското ни пътуване към отвъдното и към онова друго „Черно море“, в което животът свършва, за да се роди отново. И всички те са прави. Писах я с много емоции и понякога със сълзи. Дано се съхраним! Дано Бог пази нас и България!

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

МАРГАРИТА (МАГИ) - Майка, около 40-те, художничка, идеалистка, но най-вече романтична жена

СВЕТЛАНА (СВЕТА*) - Дъщеря, под 20-те, мечтае да стане актриса

ВАСИЛ (ДЖЕСИ) - Музикант, под 40-те

---

* Свет е псевдоним, с който дъщерята се нарича, и означава Светлина, а също и свят, светец и др.

Първо действие

Майката и дъщерята пътуват във влака, който се движи в един тунел в планината. Това е линията, която има връзка с Черно море и то е крайната точка на тяхното пътуване. Точно преди да започне диалога им, се чува песен.

Първа българска песен - „Притуря се планината, та затрупа три овчаря...“ Тя звучи в още тъмната зала така, че зрителите чуват само музиката и не виждат нищо друго. След като музиката свършва прожекторът осветява двете единствени пътнички и се чува тракането на влака. Те и двете са във вагона, наоколо се виждат куфари, чанти и т. н. Има огледало, закачени портрети на политици, пейзаж от Черно море. Майката има шапка на главата си и е облечена в нежно лилаво: джемпър и пола от леки материи. Дъщерята е с много семпло облекло - джинси, червена блузка, сандали. И двете са с лятно облекло.

МАГИ (*побутва я леко*) - Хей, Света, Света, събуди се!

СВЕТА (*сънено*) - Къде сме?

МАГИ - В тунела.

СВЕТА - Но последния път, като се събудих, все още бяхме в тунела?

МАГИ - Това е друг тунел. Те са толкова много в тази ланинска верига по целия път, докато стигнем до дома.

СВЕТА - Тунелите са безкрайни, нали?

МАГИ - Да... Трябва да ти разкажа една история... Когато се влюбих в онзи мъж ...

СВЕТА - В кого? В музиканта?

МАГИ - Да, в музиканта. И друг път съм се влюбвала и винаги си мислех, че този път е за последен път. И сега е същото. Чуваш ли ме? Искам да умра! Искам да умра! Искам да умра! Чуваш ли ме?

СВЕТА (*отегчено, но и загрижено*) - Моля ти се, спри! Не започвай пак! Моля ти се! Не започвай да плачеш отново!

МАГИ - Дай ми огледалото, моля ти се! (*оглежда се и не се харесва*) О! Как изглеждам! Как само изглеждам! О! И този локомотив! Този локомотив никога не спира! Пътуваме. От векове пътуваме! Изглежда че никога няма край!

СВЕТА - Ти ми беше обещала дълъг път, майко, нали?

МАГИ - Да! Но ти спиш през цялото време. Аз искам да ти разкажа толкова много истории. А ти спиш и спиш! (*обляга се леко назад, спомня си*) Ммммм... (*опитва се да си припомни*) така беше отдавна, преди много години... когато пътувахме към нашата съдба. Моята мечта стана моя съдба. Искях да живея в Америка. По-късно, когато си мислех за това, осъзнах, че това беше мечтата на толкова много други хора, така че накрая тази наша мечта се сбъдна! Бях се приготвила за времето на „голямото изчезване“. И сега се гордея, че бях готова за това време. Чаках да се махна така дълго! Преди много години, когато баща ми ме попита: „Защо учиш английски?“ Аз му отговорих: „Не за да го говоря тук, разбира се!“

СВЕТА - О! Майко! Писна ми от тази история! Знаем я цялата! Не започвай отново! Колко хора ще ти повярват, че тръгна заради любовта си към свободата, а не заради любовта си към онзи мъж?

МАГИ - Онзи мъж беше мъдър. Казвам ти. Беше мъдър. Обичаше да казва: „Аз зная края, защото знам началото“.

СВЕТА - Но ти не го обичаш вече, нали? Ти обичаш сега музиканта!

МАГИ - Да, така е. Той ме накара да страдам толкова дълго. Цели шест години! Бях влюбена в него. Спрях да го обичам, защото разбрах, че беше безразличен. Претендираше, че се интересува от мен, но беше безразличен... А музикантът, музикантът беше толкова нежен, толкова нежен! Ах, вече не знам дали беше или все още мога да кажа е... Но искам той да е тук, сега и с мене.

СВЕТА - Майко, струва ми се, че просто си свикнала все да се измъч-

ваш. Какво удоволствие ти прави това? Гледай, животът е просто друг. Животът е...

МАГИ - Какво е животът? Животът е тази лампа, този локомотив, този тунел, животът е пътя до дома, пътя до края. Виждаш сега какво представлява животът за мене. Животът е тази (*сочи лампата*) изкуствена светлина. Животът е без светлина!

СВЕТА - Чакай, чакай, чакай! Светлината е навън! И ние тъкмо сега отиваме да я видим!

МАГИ - Ох, детенце! Кой ти позволява да видиш светлината? Нали виждаш... тук светлината е изкуствена. Тази лампа не спира да свети. Заслепява ни. Не позволява светлината отвън да проникне. Уморена съм от това пътуване. Много съм уморена. Чувствам се като плъх. Не ти ли изглеждам като плъх?

СВЕТА - Ах, каква хубава шега! По-скоро ми изглеждаш като маргаритка. Хей, маргаритке, защо късаш листенцата си? Защо ги хвърляш на земята и тъпчеш върху тях?

МАГИ - Не съм маргаритка! Не съм маргаритка! Не съм маргаритка! Аз исках винаги да бъда Джейн (като Жана д'Арк - много силна), но никога не успях. Хората винаги ме възприемаха като Маргарита.

СВЕТА - Хич не обвинявай хората как те възприемат. Така се представяш и така те възприемат.

МАГИ - Не, не, скъпа моя! Аз не искам така да се представям. Изобщо не! Като се погледна в огледалото виждам и си казвам: нещо е умряло... Имаше само един, който ме караше да се чувствам толкова жизнена, толкова жива. Джеси, Джеси, къде си? О! Виждам те! Виждам те в огледалото. Света, погледни в огледалото! Той е тук!

СВЕТА - Не го виждам.

МАГИ - Гледай хубаво. Аз го виждам, той е точно тук. Виждам го много хубаво, (*показва в огледалото*)

СВЕТА - Не, майко, няма никой тук. Това са само фантазии.

МАГИ - Не са фантазии. Аз го виждам, той е тук. Виждам го навсякъде. Виждам го.

Втора българска песен - Появява се Васил и свири на кавал. Тръгва си.

СВЕТА - Майко, искам да ти напомня, че предприехме това пътуване, защото ти искаше да го забравиш.

МАГИ - Но аз не мога да го забравя. Не мога да забравя никого. Всичко е живо в мен. Всеки миг е като картина. Всеки е толкова жив у мен. Ах, Света! Толкова е тъжно! Плаче ми се! Къде е краят? Кога е краят? Къде и кога?

СВЕТА - Сигурно някъде в тунела, майко. Защото пътуваме толкова дълго. Ти ми обеща светлина. Обеща ми. Но няма светлина. Тунелът е толкова дълъг и ти плачеш през целия път. Не мога да те спра да плачеш.

МАГИ - Никой не може да ме спре. Искам просто да плача. Така се чувствам по-добре. Плаченето ми действа като противоотрова. Отровата започва, когато щастието свърши. Какво щастие беше да слушам музиката му! Щастие беше да седим заедно и да слушаме музиката на други. Това беше щастие. Истинско щастие! Аз знам как да изживявам моментите. Зная миговете и ги разпознавам. Тогава му казах: „Щастлива съм! Толкова съм щастлива!“ И той беше щастлив и знаеше, че и двамата бяхме щастливи. Но той се страхуваше от това.

СВЕТА - Но не само от това. Беше му омръзнало също. Той можеше да има всяка жена.

МАГИ - Разбира се, той не можеше да има всяка жена, защото, защото ... това е невъзможно. Всъщност понякога имаше, казвал ми е. Но аз вярвам, че се чувстваше добре с мен по един особен начин. Аз го обичах, разбирах го, успокоявах го. Говорехме на един и същи език, разбирахме се с жестове, дори само с поглед. Но той беше неспокоен. Не можеше да спи. Умът му беше обратно в неговия дом.

e-sustnost.com